

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 07/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 119

Một đoàn thể phải có sự hòa thuận thì đoàn thể đó mới hưng thịnh. Nếu có thể xây dựng được một đoàn thể hòa hợp thì mỗi cá nhân trong đoàn thể đó mới có thể tiến tu, thâm nhập pháp môn đạt được công phu có lực.

Đoàn thể hòa hợp ở thế gian hay xuất thế gian là nội bộ đoàn thể đó có chung sự nhận biết, chung chí hướng, mỗi thành viên trong đoàn thể dù là cấp quản lý hay nhân viên đều phải tuyệt đối tuân thủ quy tắc chung mới tránh được chuyện “*Thượng bất chính hạ tắc loạn*”. Một người trong đoàn thể tự cho mình có hướng đi riêng chính là đã phá hoại đoàn thể.

Hòa Thượng nói người chân thật yêu thương đoàn thể là người phải chấp hành mọi quy định mà đoàn thể đã định ra. Bất cứ ai có tri kiến trái nghịch với đại chúng thì tốt nhất nên rời khỏi đoàn thể để tránh trở thành kẻ phá hoại. Phá hoại đoàn thể hòa hợp là một trong ngũ nghịch trọng tội đọa địa ngục.

Các quy tắc, quy định, khuôn phép trong một đoàn thể được đặt ra là để bảo hộ cho các thành viên không phạm phải sai lầm. Giới luật của nhà Phật cũng vậy, không phải Phật đưa ra để ràng buộc hay hà khắc với hàng đệ tử. Giữ được giới thì sẽ tự tại an vui. Ngược lại thì tâm bất an.

Một trong những khuôn phép mà một người chân thật tu hành phải tuân thủ là hằng ngày tu năm đức, hành sáu phép hòa. Làm được như thế chính là đang tiếp nối huệ mạng của Phật, chính là đang làm ra biểu pháp khiến chúng sanh ngưỡng mộ, tìm đến để học tập.

Để xây dựng một đoàn thể hòa hợp là điều rất khó vì thông thường, mỗi người đều có “*cái thấy*” của riêng mình. Ngay như người học Phật Bồ Tát Thánh Hiền mà người ta vẫn còn đưa ra ý kiến riêng, không hòa được với lời dạy của các Ngài. Muốn hòa hợp thì mỗi cá nhân phải buông bỏ danh vọng cá nhân, “*tự tư tự lợi*”.

Tuy nhiên, con người ngày nay lại luôn đề cao chủ nghĩa tư lợi, không quan tâm đến người khác. Mầm mống phản loạn luôn ở trong mỗi cá nhân. Đó là khi chúng ta không cảm thấy hài lòng với lời nói của Cha Mẹ, Thầy Cô hay đội ngũ tập thể.

Người học trò sẵn sàng chiếm lợi của Thầy Cô hay con cái nhằm tâm tư lợi với Cha Mẹ mình. Họ có thể tính toán từng đồng chi phí ăn uống của Cha Mẹ khi Cha Mẹ đến

thăm mà không hề nghĩ đến công lao ba năm bú mớm, sai đẹn ốm đau mà Cha Mẹ đã bỏ ra nuôi mình.

Hòa Thượng từng nói thế giới này chỉ cần có một vài đoàn thể hòa hợp thì thế giới này sẽ rất tốt đẹp. Một gia đình, một ngôi trường, ai ai cũng tuân thủ mọi trật tự đã đề ra, tận lực mà làm việc thì gia đình và ngôi trường đó thật an vui, tốt đẹp.

Nếu không tuân thủ trật tự mà mỗi người một ý kiến thì một đoàn thể 1000 người là cả ngàn ý kiến. Một cuộc họp mà mỗi người một ý sẽ không bao giờ kết thúc. Trong một đoàn thể tu hành, mình là người nhỏ thì nên tuân thủ các ý kiến của các bậc Trưởng bối có đức hạnh, các bậc tôn túc. Thế nên, nhà Phật có câu “*y giáo phụng hành*” tức nghe lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, các bậc tu hành có đức độ mà làm theo.

Hòa Thượng nói: ***“Có ý kiến thì không thể nào hòa thuận và kính trọng đối với đoàn thể, đối với mọi người. Cho nên Phật đã dạy chúng ta đem tất cả ý kiến của mình buông bỏ. Mọi người xả bỏ ý kiến của riêng mình thì tự nhiên sẽ làm được Kiến Hòa Đồng Giải”***.

Chúng ta nên quan sát lại trong đời nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác của mình, mình rất dễ nói và làm theo cách thấy của riêng mình nên thường có sai phạm nghiêm trọng. Đây là sự đại khờ.

Bản thân chúng tôi mấy mươi năm nay tâm rất an chẳng phải nghĩ ngợi hay mong cầu vì Hòa Thượng làm thế nào thì chúng tôi làm theo thế đó. Việc tốt cho người, cũng không mong cầu mà duyên đến thì làm, duyên chưa đến thì chưa làm, thậm chí đang làm dở dang mà bị cắt ngang hay đột tử cũng chẳng sao.

Cứ nghe và làm theo Hòa Thượng nên chúng ta chỉ cần dụng tâm chân thành, nhiệt huyết là được cho dù người khác có thể nghĩ sai lệch rằng chúng ta làm vì lợi. Thành kiến của họ là “*tiền trao cháo múc*” nên họ không tin rằng tiền không cần trao mà cháo vẫn múc. Thành kiến là cái thấy kiên cố. Tường thành ở thế gian còn có thể bắn phá được chứ thành kiến là thứ vô cùng khó để phá vỡ.

Muôn phá vỡ được những thành kiến thì mỗi người phải tự nỗ lực, rèn luyện. Đó là phải làm ngược lại! Chỉ có cách này mới thay đổi được tập khí của chúng ta. Nếu không, chúng ta cũng sẽ gây chướng ngại cho đoàn thể nơi chúng ta đến.

Cụ thể là nếu tâm khởi lên tự tư ích kỷ thì bây giờ không tự tư ích kỷ nữa mà đổi thành hy sinh phụng hiến. Tâm bừng bình không nghe lời thì giờ chúng ta bắt nó phải “*y giáo phụng hành*” theo quy chuẩn đã được mọi người thông qua.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Vô lượng kiếp đến nay, đời đời kiếp kiếp, chúng ta học Phật nhưng đều đi sai phương hướng. Chỉ có đời này là đi đúng thôi! Chúng ta có thể được nghe Kinh Đại Thừa Vô Lượng Thọ thì đây là phước báu hiếm có bậc nhất.***

Lão cư sĩ Hạ Liên Cư nói người có thể chân thật nhận biết, chuyên tu chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ thì trong ức vạn người mới có được một người.

“Gặp được rồi mà không thể chuyên tu chuyên hoằng tuy có thể xem như là người có phước báu nhưng vẫn không thể có thành tựu. Mọi người phải trân trọng nhân duyên thù thắng này mà chăm chỉ nỗ lực tu học.”

Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền, Tổ sư Đại đức hay Hòa Thượng đang hết lòng hết dạ khuyên bảo chúng ta nhưng chúng ta vẫn duy trì thành kiến, cái thấy trái nghịch của mình. Chúng ta thử nghĩ xem nếu vãng sanh, chẳng lẽ Phật A Di Đà vẫn phải dành riêng cho chúng ta một mình một góc hay sao?

Thậm chí giữa các đạo tràng niệm Phật với nhau cũng không hòa thuận, “trống đánh xuôi kèn thổi ngược”, đều có cách tu khác nhau, khai thị theo cách riêng của mình. Đạo tràng như thế mà vãng sanh thì Thế Giới Tây Phương Cực Lạc có lẽ phải biến thành liên bang để mỗi một đạo tràng ở một bang.

Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới “chân thành thanh tịnh bình đẳng giác” mà mỗi đạo tràng lại tạo ra cách làm riêng biệt như thế thì chắc chắn không thể vãng sanh. Qua đây cho thấy nếu chúng ta có đọa lạc là do chúng ta không nghe lời, không chịu làm, chưa chân thật trân trọng nhân duyên gặp được pháp môn Tịnh Độ.

Có người học Phật mà mơ hồ đến mức mong muốn chúng tôi xoa đầu tiêu nghiệp. Họ không tư duy rằng nếu có năng lực đó thì chính chúng tôi sẽ tự xoa đầu cho chính mình chứ việc gì phải chịu mắc bệnh thập tử nhất sanh. Cho nên mỗi người nếu có tu hành, có kiến giải đúng đắn thì sẽ không mơ hồ như vậy.

Không còn mơ hồ tức là chúng ta nhận biết rằng chỉ cần “y giáo phụng hành” theo chuẩn mực, đúng như lý như pháp thì có thành tựu. Tuân thủ quy định đoàn thể, không cần đưa ra ý kiến riêng gây phiền não cho mình và cho người thì “tâm an lý đắc”, đời sống tự tại an vui. Không làm đúng như vậy thì chúng ta đọa lạc ba đường ác. Phật Bồ Tát không muốn điều này nên Phật tử bị dạy chúng ta phải “đoạn ác tu thiện”.

Hòa Thượng nhắc nhở: **“Đời này chúng ta nhất định phải nắm được phần vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì mới không uổng phí một đời này được gặp Phật pháp, tu học pháp môn Tịnh Độ.”** Việc này không dễ cũng không khó vì nếu khó thì đã không có ai làm được. Trên thực tế đến nay đã có vô số người làm được.

Mỗi người muốn đến Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì phải chân thật phản tỉnh cao độ. Những người đến Đông Thiên Mục Sơn mà hoàn toàn xả bỏ “danh vọng lợi dưỡng, địa vị, tiền tài, sắc đẹp, thành kiến cá nhân”, suốt ngày chỉ một câu **A Di Đà Phật** niệm cho đến lúc vãng sanh là những người đã nắm chắc phần vãng sanh.

Bản thân chúng ta đã từng lãng phí rất nhiều lần trong vô lượng đời quá khứ bởi không dễ dàng để nghe và tin được Tịnh Độ. Việc chúng ta nghe và tin đời này là do

đời trước chúng ta đã gặp pháp môn này. Cho nên Hòa Thượng nhắc nhở rằng: “*không khéo chúng ta lại để lỡ qua*”.

Xét cho kỹ, chúng ta đang thực sự rất hạnh phúc vì chúng ta có pháp tu rõ ràng, có lời dạy của Hòa Thượng. Bản thân đời sống và việc làm của Ngài rất chuẩn mực, là minh chứng cho chúng ta. Chúng ta chỉ việc theo đó mà làm. Bên cạnh đó, chúng ta có chuẩn mực Thánh Hiền để điều chỉnh hành động tạo tác, đối nhân xử thế của mình, nhờ đó, ít nhất chúng ta cũng có khí khái của một người quân tử như “*thấy lợi không màng, thấy khó thì dấn thân*”./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!